



Časopis s podobami za slovensko mladino.

S prilogo: „Angeljček!“

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. maja 1900.

Leto XXX.

Tri cvetlice.

Nekdaj, nekđaj naš zemski svet
Pogrešal je še rožni cvet,
Še lilija blestela ni,
Vijolica duhtela ni.

Pa angelj božji je enkrat
Prišel na zemljo se igrat:
Kot vetrec vzplul krilatec je,
Otrok saj pridnih bratec je.

In z njimi angeljček vesel
Na trati igro je začel;
Cvetlice je otrokom bral,
Za vence pestre jih dajal.

Oko mu tožno sévalo,
Ker malo le odévalo
Cvetlic takrat je še zemljó:
Najlepših treh še ni biló.

Poljubil pa grmiček je:
In rožni, glej, vrtiček je;
Kjer prej le ostri trn je bil,
Zdaj rožni cvet je svet krasil.

Travó roke prijele so,
Pa lilije vzcvetele so.
Kako belé, kako blesté,
Prav kakor angeljske roké!

In mah zrè angeljsko okó,
Takoј vijolice vzcvetó.
Otrokom cvetke te v spomin
Dá sel prelepi iz višin:

Naj vedno se jih veselé,
A slušajo, kar jih učé,
Da sveto vero branijo,
Ljubezen domu hranijo!

In vsako leto na spomlad
Spet pride angelj sredi trat,
Pogledat, če mladina ni
Še zabila teh besedij.

Angelar Zdenčan.

